Fundation

for

det Arna-Magnæanske Legat,

samt

Kongeligt Rescript af 24de Sept. 1772,

angaaende den over Stiftelsen forordnede

bestandige Commission.

Kiøbenhavn 1813.

Paa Legatets Bekostning

trykt hos Directeur Johan Frederik Schultz,

Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Vi Friderich den Femte,
af Guds Naade Konge til Danmark og Norge, de Venders og Gothers, Hertug udi Slesvig, Holsten, Stormarn og Ditmarsken, Greve udi Oldenborg og Delmenhorst; giøre alle vitterligt: At som Os allerunderdanigst er bleven foredraget, hvorledes afgange Arnas Magnussen, fordum Assessor i Consistorio og Professor publicus ordinarius historiarum et antiqvitatum ved Vort Kongelige Universitet i Vores Kongelige Residentsstad Kiøbenhavn, tilligemed sin Hustrue Mette Magnussen, i Kraft af det dennem allernaadigst forundte facultas testandi, have ved det af dennem den 6te Januarii 1730 oprettede Testamente iblandt andet anordnet, at deres fælles Midler efter den Længstlevendes Død, subtracto subtrahendo, skulle anvendes til En eller To Studentere fra Island, hvis Indrettelse alde-

les overlodes til daværende Justitsraad og Professor philosophiæ ved bemeldte Vores Universitet Thomas Bartholin, samt Assessor og Professor græcæ lingvæ sammesteds Hans Gram, som de, der bedst vidste hvorledes afgangne Arnas Magnussen helst ønskede, at dermed til Fædrenelandets og Publici Nytte maatte blive forholdet; hvorfor og den Fundats, som de tvende gode Mænd over dette Legato indrettede, skulle være af samme Kraft, som om den af bemeldte afg. Arnas Magnussen og Hustrue var underskrevet. Men som det efter begge Testatorum dødelige Afgang var befundet, at den Matricul eller Jordebog, hvilken Vores Hr. Farfader, af salig og høilovlig Ihukommelse, allernaadigst havde befalet bemeldte Arnas Magnussen tilligemed afgangne Laugmand Poul Jonssen Vidalin, over hele Island at forfatte, endnu ikke var bragt i den Stand, at den af Vores Rentekammer kunde imodtages, og den behørige Afregning, i Henseende til de afgangne Arnas Magnussen under samme Forretning allernaadigst bevilgede Diætpenge, tillige bringes i Rigtighed; saa skal dette fornemmelig have været Aarsag til, at forbemeldte afg. Etatsraader Thomas Bartholin og Hans Gram, ikke i deres levende Live

have kunnet bringe den dennem ved forberørte Testamente anfortroede Fundatses Indrettelse til Fuldkommenhed, men at de allene, hver for sig, have efterladt et egenhændigt Udkast til samme, hvilke begge dog ei allene i de fleste og vigtigste Poster ere overeensstemmende, men endog tydeligen forklare hvorledes de, efter daværende Omstændigheder, have formeent, at der med dette Legato kunde forholdes, naar det først var afgiort hvor stor Capital de dertil legerede Midler egentlig sig maatte beløbe.

Og som Vi da tillige have ladet Os allerunderdanigst forestille: saavel, at den Jordebogen over Island betræffende Post er giennem Vores Rentekammer aldeles bragt i Rigtighed, saa at Vi ingen videre Fordring desangaaende til afg. Arnas Magnussens Stervboe have; som og: at baade Midlerne ved Guds Forsyn, og de saavel forhen som nu værende Curatorum troe og vindskibelige Huusholdning anseelig skal være formerede, saavelsom ogsaa med det Arbeide, hvortil samme skal anvendes, tillige være giort god Fremgang: Thi have Vi, til ydermere at forfremme Testatorum saa priselige Diemærke, af de tvende foranførte Udkaster ladet uddrage, og efter de nuværende Curatorum, Os elskelige Johan Christian Kall,

Vores Justitsraad og Professor hebrææ lingvæ, og Bernhard Møllmann, Vores Justitsraad og Professor antiqvitatum patriæ ved forbemeldte Vores Universitet i Vores Kongelige Residentsstad Kiøbenhavn, samt Vores Historiographus og Bibliothecarius, deres tillige herover indhentede allerunderdanigste Betænkning, ladet forfatte en saadan Fundats over meeromrørte afg. Arnas Magnussens Legato, som ei allene med de forommeldte Udkaster i alle Ting er overeensstemmende, men endog med flere Poster i Henseende til Legati Tilvæxt og Tidernes Omstændigheder forøget, hvilken Vi hermed i alle dens Ord, Puncter og Clausuler allernaadigst ville have confirmeret og stadfæstet, saa og hermed confirmere og stadfæste, lydende Ord til andet, som følger:

I.

Legatum beati Arnæ Magnæi, som bestaaer af de af den salig Mand dertil skiænkede:

1) rede Midler, hvilke for nærværende Tid beløbe sig til Capital Tretten Tusende, Tre Hundrede, Halvtredie-sindstyve og sex Rigsdaler, een Mark, sex Skilling;
2) islandske og andre haandskrevne, og for den største Deel utrykte Bøger, efter den derover for sig selv forfattede Catalogus; og

3) trykte Bøger, hvilke udi Catalogo over Universitetets Bibliothek, hver paa sit behørige Sted ere anførte; skal til evig Tid være bestemt og henlagt til at oplyse, forbedre og til Trykken at befordre lade, alt hvad der angaaer de nordiske, nemlig Danmarks, Norges og underliggende Landes Historier, Sprog og Antiqviteter, hvorunder de ældre Tider i Norden, deres Geographie, Love, Skikke og Sædvaner, Levemaade, Kunster og Videnskaber, Myntvæsen, Monumenter, og alt andet deslige skal forstaaes. Og skal derudi visse Stipendiarii og Haandskrivere, under Opsigt og Bestyrelse af 2de Ephoris, bestandig arbeide paa den Maade, som herefter nærmere foreskrives.

2.

Legati Capital skal altid staae udsat paa Rente iblandt de andre Universitetets Midler, og med dens Forvaltning i saa Fald forholdes paa samme Maade som med disses.

3.

Til aarlig Belønning for Stipendiariis, anvendes Renterne af den Summa 6000 Rdlr., saaledes at den ældste Stipendiarius Jon Olafsen nyder aarlig Renten af de 3000 Rdlr., og de tvende andre, nemlig Eggert Olafsen og Biarne Poulsen, hver Renten

af 1500 Rdlr.; men naar nogen af nuværende Stipendiariis enten ved Døden afgaaer, eller i andre Maader forfremmes, da fastsættes Stipendiariorum Tal derefter til 2de, hvoraf den ældste nyder aarlig Rente af 3600 Rdlr. og den anden af 2400 Rdlr.

4.

Ved dette Legatum skal efterdags være et Incrementum af 2000 Rdlr., hvis Rente aarlig lægges til Capital (ligesom med Incrementis ved Walchendorfs og Borchens Collegier forholdes); og hver Gang de ere opstegne til den Capital 1000 Rdlr., da adskilles bemeldte Capital fra Incremento, for til sit visse Brug at anvendes. Renterne af det første Tusende Rdlr. anvendes til en Haandskrivers aarlige Lønning. De af det næste Tusende Rigsdaler deles aarlig imellem de tvende Stipendiarios, saa at den ældste faaer $\frac{3}{5}$ Parter og den anden $\frac{2}{5}$ Parter. De af det tredie Tusende Rigsdaler tillægges endnu en Haandskriver. De af det fierde og følgende Tusende Rdlr. bruges igien til Stipendiariorum Løns Forbedring, indtil den ældste kan faae 300 Rdlr. og den anden 200 Rdlr. aarlig, da det ikke maae stige høiere; ligesom og Haandskrivernes Tal ikke maae overgaae tvende, eller deres Løn 50 Rdlr. for hver, aarlig.

5.

Af den øvrige Capital 5356 Rdlr. 1 Mk. 6 ß. dens Renter, nyde de 2de Ephori hver aarlig 25 Rdlr. Saa betales og til nuværende Famulo Bibliothecæ, for hans Opsigt med Manuscripterne, hvert Nyeaar 40 Rdlr., og til hans Succesfor 20 Rdlr. Alle de øvrige Renter af denne sidste Capital anvendes til Bøgernes Trykning, de dertil udfordrende Kobber- eller Træepladers Udstikning, og hvad andre Bekostninger til saadan Oplag kan udfordres. Til samme Brug skal og Renterne af de Capitaler anvendes, hvilke Incrementum føder af sig, efter at Stipendiarii og Haandskriverne, efter den foregaaende 4de Postes Tilhold først ere forsynede.

6.

Manuscripterne overleveres Famulo Bibliothecæ, efter den derover forfattede Catalogus, samt hvad Pergaments og andre enkelte Breve og Documenter tillige forefindes, efter en a parte Fortegnelse, og forvares begge Dele paa Universitetets Bibliothek udi visse Skabe for sig selv, til hvilke Famulus Bibliothecæ allene skal have Nøglen og ellers ingen anden.

7.

Famulus Bibliothecæ skal have disse Manu-

scripter og Documenter under Opsigt og Ansvar, og ikke tilstæde Stipendiariis, mindre nogen Fremmed at udlaane eller tage hiem med sig, noget originalt Skrift eller Document, med mindre een af Ephororum skriftlige Tilladelse ham derfor leveres, hvilken dog ei uden vigtige Aarsager, samt al muelig tagen Sikkerhed, og ikkun til en vis bestemt Tid, inden hvilken det udlaante ufeilbarlig skal tilbageleveres, maae udgives, og saasnart den bestemte Tid er forløben, og det udlaante ei endnu leveret tilbage, da skal Famulus Bibliothecæ strax kræve det igien, og, i behøvende Fald, derudinden søge vedkommende Ephori Assistence, eller siden selv staae til Ansvar for hvad som maatte blive borte.

8.

Derimod bør Famulus, naar det af hannem forlanges, være tilstæde at aabne for Stipendiariis, endog paa de Tider, naar Bibliotheket ellers pleier at være tillukt, paa det at dennem ingen Hinder eller Ophold i deres Arbeide, formedelst hans Fraværelse skal foraarsages; dog at sligt ikke paastaaes uden Nødvendighed, og paa alt for ubeleilige Tider, men at den ene i saa Fald, saavidt mueligt, retter sig efter den andens Leilighed.

9.

Stipendiarii skulle vælges af Ephoris, naar de ved foregaaende Tentamen dertil have befundet dennem dygtige; dog maae ingen andre dertil antages, end indfødte islandske Studiosi, og de iblandt dennem have Fortrin dertil fremfor andre, som fra deres Ungdom af grundig have lagt sig efter deres Fædrenelands Sprog, og nogenledes ere bevandrede i dets Historie og Antiqviteter.

10.

Deres Bestilling skal fornemmelig være, nøie at conferere de gamle Codices med hverandre, paa det at den ene af den anden kan suppleres og rettes; at forfærdige gode og rigtige Oversættelser af de utrykte Skrifter, saaledes at de, uden at blive mørke og uforstaaelige, nærme sig saavidt mueligt til Textens Ord og Mening; at udarbeide tydelige Conspectus over Manuscripterne, af hvilke saavel deres Ælde og Troeværdighed kan erfares, som hvad Sammenhæng den deri afhandlede Materie, naar den er historisk, haver med den almindelige nordiske Historie; og dertil føie de chronologiske og genealogiske Tabeller, andre Anmærkninger og Glossarier over de ældste og sielden forekommende Ord; samt intet i nogen Maade

at forbigaae, som ad illustrationem Manuscriptorum Magnæanorum promovendam maattte tienligt eragtes. Ikke mindre skulle de nøie efterforske, hvad der i Manuscripterne maatte findes at være taget eller oversat af fremmede Scriptoribus coævis, for deraf at erfare, om og hvorvidt disse kunde forbedres af hine. Ligeledes bør de søge at samle, bringe i Orden og oplyse b. Arnæ Magnæi og andre lærde Mænds her og der adspredte Optegnelser og Anmærkninger; samt endelig ved Bøgernes Trykning have et vaagent Øie med Correcturen og i andre Maader; dog at alt dette skeer efter foregaaende enten Anviisning af Ephoris, eller Forespørgsel hos dennem og deres Raadførelse.

11.

De maae aldeles ikke paa egen Haand lade noget komme for Lyset udi disse Materier, men alting skal først af Ephoris være efterseet, censureret og approberet, førend det til Trykken maae befordres.

12.

De beholde dette Stipendium saalænge de opføre sig upaaklagelig, og arbeide ved dette Værk, og maae ingen, som i sine unge og friske Dage haver paa lang Tid viist særdeles Flittighed og giort betydelig Tiene-

ſte ved dette Arbeide, derfra paa ſin Alderdom forſkyndes, ſaalænge han endnu vil, og kan, giøre nogen Slags Hielp derved, ſkiøndt denne, formedelſt Kræfternes Aftagelſe, ei maatte befindes ſaa tilſtrækkelig ſom tilforn.

13.

Skulle de ſelv godvilligen forlange fra Stipendio at entlediges, eller og, imedens de oppebære ſamme, ved Døden afgaae, da udbetales 3 Maaneders Stipendium over Tiden, til Reiſepenge for dem ſom tage Affkeed, og til de Afdødes Begravelſe.

14.

Alt hvad de for ſig ſelv kunde have udarbeidet ved Hielp af Legati utrykte Sager, tilhører Legatum allene, og bør af de Fratrædende afleveres til Ephoris, med mindre disſe, imod deres Beviis, betroe dennem det, indtil det er bragt i fuldkommen Stand; men af de Bortdødes Stervboer ſkal ſaadant uden Vægring eller Vederlag ſtrax til Ephoris udleveres, enten Dødsfaldet er ſkeet imedens de vare Stipendiarii, eller efter den Tid.

15.

Skulle de befindes i kiendelig Egenſindighed og Ulydighed, eller med virkelig Utroſkab at omgaaes Le-

gati Sager, saa at alt sligt befrygtelig maatte blive dets Diemærke til Hinder og Skade; eller og, saafremt de til nogen uordentlig og lastværdig Levemaade skulle henfalde, da, naar de ikke adlyde de Advarsler og Paamindelser som Ephori dennem give, og derefter vise kiendelig Bedring, skal Consistorium Magt have, uden Lovmaal og Dom, efter Sagens og Forseelsens Beskaffenhed, enten paa kort eller lang Tid at tage Stipendium fra dem, eller og dennem derfra aldeles at udelukke.

16.

Haandskriverne, som ogsaa bør være islandske Studentere, skulle fornemmelig bruges til at afcopiere de originale Manuscripter, og derfore være vel øvede i at læse den gamle Skrift og dens Ligaturer. De maae ikke skrive nogen Copie ud efter en anden Copie, med mindre denne er skrevet enten med b. Arnæ Magnæi egen, eller med en anden lærd og tilforladelig Mands Haand, eller og saa nøie confereret, at den efter Ephororum Paategning kan ansees som en Original. Og skal der fornemmelig sees derhen, at der af hvert original Manuscript haves tvende tilforladelige Afskrifter, det ene som Stipendiarii undertiden kan have hos sig til sit Brug, og det andet til at staae paa

Bibliotheket hos Originalen, og at bruges i sin Tid til at trykke efter.

Naar saadant Fotraad af Copier er erhvervet, kunne de siden afskrive hvis Manuscripter Fædrenelandets Historie og Antiqviteter angaaende, der enten med allernaadigst Bevilling af det Kongelige, eller med Consistorii Tilladelse fra Universitetets, eller formedelst Andres Velvillighed af private Bibliotheker kunde udsøges; hvilke Afskrifter altid iblandt Manuscripta Magnæana hensættes. Endelig naar intet mere af det Slags Arbeide er forhaanden, kan der efter Ephororum Anviisning giøres nyttige Excerpter af Scriptoribus antiqvis, medii ævi & novis, som høre til den nordiske Historie og Antiqviteter, eller gode Anviisninger og Indices over de fremmede Skribentere, i hvilke noget desangaaende forefindes.

17.

Til den offentlige Bekiendtgiørelse ved Trykken vælges først de troeværdigste, bedste og nyttigste Skrifter, og dernæst de, som ere af ringere Værdie. Men hvad som maatte befindes at være til største Delen fabelagtigt, efter mange gamle Skribenteres Maade, og saaledes ei til synderlig Nytte, deraf allene uddrages hvis i Almindelighed kunde tiene til at oplyse de

gamle Leges, Mores, Ritus et Consvetudines &c., som da udi Anmærkninger til andre Skrifter kan anbringes.

18.

Omendskiøndt Ephori ingenlunde ere forbundne til selv herudi at arbeide, saa dog, i Fald nogen af dem godvilligen paatager sig et eller andet af disse Skrifter at udgive, forstaaer det sig selv, at sligt, hvorved Stiftelsen vinder saa meget større Anseelse, fremfor noget andet i Trykken bør udkomme.

19.

Alt hvad som udgives i Trykken af b. Arnæ Magnæi Skrifter, eller af hans efterladte Bibliothek, maae stedse bære en Erindring af hans Navn, og saavel paa Titulen som i Fortalen med Taknemmelighed ihukommes; og maae det altid nøie iagttages, at der ved ethvert Skrifts Edition giøres tydelig Forskiel imellem hvad der er b. Magnæi eget eller andre lærde Mænds, og hvad der er Stipendiariorum Arbeide.

20.

Naar intet mere iblandt b. Arnæ Magnæi Samling findes, som er tienligt til at komme for Lyset, da udvælger Ephori i dets Sted andre gamle Manuscripter eller gode Skrifter, saafremt de ellers angaae de

nordiske Antiqviteter, Historie eller Sprog; i hvilket Fald der sættes paa Titelbladet: Editum sumptibus e Legato b. Arnæ Magnæi factis. Men ingen Skrifter udi andre Faculteter eller anden Materie end forhen meldet er, maae af dette Legato til Trykning bekostes.

21.

De Bøger, som saaledes af Legato oplægges, skulle alle trykkes paa godt hvidt Papir, samt med nye, rene og ziirlige Typis. Ethvert Exemplar maae hæftes førend det sælges, paa det at Publicum kan vide sig sikker for Defecter. Prisen maae sættes saa taalelig, som skee kan, da det er nok, naar Legatum omtrent bliver skadesløst. Alt hvad der ellers paa saadanne Oplag vindes, det lægges til den Capital, som til Omkostningerne paa Trykningen er bestemt. Saasnart en Bog af Legati Oplag fra Trykken er bleven færdig, skal Ephori være bemyndigede og forpligtede, dog med Consistorii Samtykke, til at handle med visse Boghandlere eller andre dertil beqvemme Personer, til hvilke Ephori kunde aflevere Exemplarerne, for samme paa Legati Regning at udsælge imod at nyde visse Procento i Provision af hvad de sælge, hvorover de hvert Qvartal skulle indgive en Extract,

og hver 11 Juni og 11 December levere til Ephoros, hvad Penge de bortsolgte Exemplarer beløbe sig til, at samme da strax ved første Leilighed paa Rente kunde vorde udsatte. Saa skal der og stikkes en vis Vignette til de Bøger, som fra Legato udkomme, hvilken skal trykkes paa den anden Side af Titelbladet og Ephororum egenhændige Navne der undertegnes, hvorfore og Titelarket altid skal være Skrivpapir.

22.

Skulde det, især i Begyndelsen, holdes fornødent, noget Oplag enten per viam subscriptionis eller ved Accord med en Boghandler at bestride, kan der forsaavidt ikke være noget derimod at erindre; dog, hvad det sidste Tilfælde angaaer, da, som ingen Boghandler er at fortænke, at han fornemmelig seer paa sin egen Fordeel, hvori hans Levebrød bestaaer, saa maae derimod intet sluttes derom med Nogen, med mindre han forpligter sig til at giøre Oplaget paa samme Maade, som om Stiftelsen det selv havde besørget, paa det at Stifteren ikke skal berøves den udvortes Anseelse, hvilken saavel Legati Værdighed, som Materiernes Vigtighed med Rette udkræver. Fornemmelig maa intet trykkes uden Riget, eller andetsteds end der, hvor Stipendiarii kunne være tilstæde og selv besørge Correcturen.

23.

Af alt hvad der oplægges, gives Stiftsbefalings-manden, Amtmanden og begge Bisköpperne over Is-land, samt de tvende Ephoris og Stipendiariis hver sit Exemplar for intet. Saa kan der og paa lige Maade propter affinitatem sendes Exemplarer til visse Universiteter og lærde corpora i Sverrig, Tydsk-land og Engelland, naar de findes disponerede til at giøre Giengield i lige Tilfælde, saavidt deres Historier og Antiqviteter angaaer, paa det at et saadant Commercium kan tiene til saa megen mere Oplysning paa alle Sider.

24.

De nuværende Ephoris bliver det forbeholden at nævne og beskikke dem, som de ville have til Succes-sores i deres Sted, efter deres Afgang, og dette de-res Valg skriftlig at efterlade under deres Haand udi en forseiglet Couvert, som indlægges i Rectoris Kiste i Consistorio, og ikke maae aabnes uden af dem selv, saalænge de forblive in Ephoria. Siden naar een er afgangen, aabnes Seddelen, og da sees hvem den Afgaaende haver nævnt ham at succedere. Det sam-me overlades til enhver efterkommende Ephoro at giøre hvis de skulle finde det behageligt og tienligt.

25.

Ephori skulle annamme og igien udtælle de aarlige Renter, og i Almindelighed forestaae Legati gandske Administration, for hvilket de aflægge vedbørlig Regnskab til Consistorium hvert Aar paa den første Consistorii-Dag efter Michelsdag.

26.

Ved samme Tider skulle de eftersee Legati Manuscripter, Breve og Documenter, (men de trykte Bøger ikkun hvert tredie Aar, og, naar det da falder beleiligst), samt tillige imellem sig selv og med Consistorio overlægge, hvad der først kan befordres til Trykken, samt paa hvad Maade sligt bedst kan skee. Og maae derved endelig paasees, at der, om ikke hvert, saa dog i det mindste hvert andet Aar, noget kommer fra Pressen, da enten store Værker i visse Tomer kunne afdeles, og Aar efter andet udkomme, eller og, imedens disse ere i Arbeide, mindre Skrifter paa nogle Ark, som man lettest kunde komme afsted med, udgives. Hvad i saa Fald bliver besluttet at skulle publiceres, og naar det kan ventes, giøres offentlig bekiendt inden Aarets Udgang.

27.

I øvrigt have Ephori at bruge og udvise saadan Troskab, Omhyggelighed og Forsorg, at denne Fundation i alle sine Artikler og Punkter nøie og flittigen bliver efterlevet, og intet enten af Capitalerne eller Bøgernes, især de skrevnes, Collection, ved deres Skyld og Forseelse forkommer eller formindskes, men alting til den destinerede Brug anvendes, som de for Gud, Os, Fædrenelandet, og det Kongelige Universitets Patroner og Forsvar, ville være ansvarlige.

Skulde, imod Forhaabning, anderledes af Ephoris, paa deres egen Haand og ved deres egen Skyld blive handlet, da staaer det ei allene Enhver, som kan giøre det beviisligt, frit for, derover at klage, og Forseelsen paa behørige Steder at angive og bekiendtgiøre, men endogsaa især den verdslige og geistlige Øvrighed i Island, deres Besværinger og desideria at anmelde til Universitetet, som derpaa haver at raade Bod, og ved alle Middel at tilholde Ephoros, Fundationen upaaklageligen at efterleve, og Skaden, om nogen maatte befindes ved deres Skyld at være skeet, ex proprio at restituere. —

Hvorefter alle og enhver Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette, og stedse derhen at see,

at denne Fundation, udi alle Poster og Punkter, saaledes som foreskrevet er, nøie vorder iagttaget og efterlevet.

Givet paa Vort Kongelige Slot Christiansborg, udi Vores Kongelige Residentsstad Kiøbenhavn, den 18de Januarii 1760.

Under Vor Kongelige Haand og Signet.

Friderich R.

Christian den Syvende,
af Guds Naade Konge til Danmark og Norge, de Venders og Gothers, Hertug udi Slesvig, Holsten, Stormarn og Ditmarsken, Greve udi Oldenborg og Delmenhorst.

Vor synderlige Bevaagenhed tilforn! Som Os allerunderdanigst er bleven foredraget, at Arnas Magnussen, fordum Professor i de nordiske Oldsager, som havde anskaffet sig en meget anseelig Samling af de siældneste og ældste Pergaments Haandskrifter i det islandske eller gamle danske Sprog, skal have skiænket sin hele Formue, omtrent 10,000 Rdlr., til det Brug, at disse Skrifter efterhaanden skulle komme for Lyset, og visse islandske Studentere aarlig lønnes, for at arbeide derpaa; og Vi tillige med Mishag have erfaret, at, uagtet den for denne Stiftelse giorte og den 18de Januarii 1760 stadfæstede Fundats, dog intet deraf endnu ved Trykken er bekiendtgiort; Saa, paa det at denne Stiftelse ei, ved Tidens Længde, aldeles skal blive forglemt, er hermed Vores allernaadigste Villie og Befaling, at I rette Eders Leilighed efter, tilligemed Stiftelsens Ephoris, strax at sammentræde, for, saavel nøie at eftersee Stiftelsens nærværende Tilstand, som i en samlet og bestandig Commission at overlægge og med det forderligste at iværk-

sætte de Midler, hvorved Stiftelsen, i Følge Fundatsen, kan komme i en bestandig Drift og Gang; saa at der ei allene idelig og flittig arbeides derpaa, at de største og betydeligste Værker bekomme den behørige Form og Skikkelse, til at kunne fremstilles for Lyset, men endog sees derhen, at der, om mueligt, saavel i Aar, som siden aarlig, tillige et eller andet grundigt Skrift til Trykken befordres. Og endelig haver Commissionen at besørge saavel denne til Dem ergangne Befaling, som herefter Deres Fremgang og Foranstaltning, hvorover Vi ved hvert Aars Udgang forventer en udførlig Beretning, den lærde Verden bekiendtgiort.

Derefter I Eder allerunderdanigst have at rette. Befalende Eder Gud! Skrevet paa Vort Slot Fredensborg den 24de September 1772.

Christian.

Til
Conferentsraad Bolle Willum Luxdorph,
Conferentsraad Peter Friderich Suhm,
Etatsraad Jacob Langebeck,
og
Professor John Erichsen.